

TORNUL DE VECHERE

Vestirea Prezenței lui Christos

STANCA VARSTELOR
ALTE FUNDAMENT DIMENU
POATE FINE
O RESCUMPARARE
PENTRU TOTI

„Pazitorule, cât mai este din noapte?
Sosește Dimineata, dar intuitec-oasa
ca Noaptea” — Isa 21: 11-12.

Vol. VII. Luna August No. 8.
Anul dela Adam 6051. Anul dela Christos 1923

CONTINUTUL

CINE ESTE INTELEPT	115
Inteleptunea falsă	116
Adevărata Inteleptune	118
Dol domni	118
Indreptati spre Inteleptiune	117
Nimenea din nelegitiți nu va Intelege	118
Cunosceti prin fructele lor	119
Educatia nu e totdeauna Inteleptiune	120
PREOTIA LUI MELCHISEDEC	121
Scopul unei preotii nouă	122
Un preot pe tronul său	122
Melchisedec cel tipic	122
Preotia tipică a lui Aaron	123

COMENTĂRI LA TEXTELE PENTRU ADUNAREA DE MĂRTURISIRE ȘI RUGĂCIUNE — 125

MUNCA SECERIIȘULUI (continuare) — 128

„Pusu-m'am la straja mea, stam pe turn și adutam să vedd ce mi se va rice și ce răspuns să dau eu celor ce se opun” — Habakuk 2: 2.

„Pământ și întoarsă a popoarelor, cu nedumerire, murgind marea. (Isaia 17: 12-14) de zguduirea valurilor (etajelor) mării și a valurilor oceanului, și a furtunii, și a suflului de furtună, și așteptarea celor ce vor să fie (vie) pe pământ; căci puterile cerului (celesti) sunt de zguduire. Și voi, oțăr, și vedeți, ascultați în amplându-se, și știți că este aproape împărăția lui Dumnezeu. Căutai în sus, ridicai, și petala noastră și va pătrunde în cer și va răscumpara area noastră.” — Matei 24: 28-30, Marcu 13: 24-27, Luca 21: 25-27.

TURNU L DE VEGHERE

SI VESTIREA PRESENTEI LUI CHRISTOS

VOL. VII.

CLUJ

AUGUST 1923.

BROOKLYN

NO. VIII.

CINE ESTE INTELEPT ?

"Invadati-ne a numara rilele noastre, ca sa capatam o inimă inteleptă." — Psalm 90: 13.

INTELEPCIUNEA este una din atributele sau însuşirile dumnezeieşti. Intelepciunea dumnezeiască în totdeauna lucrează în deplină şi exactă armonie cu dreptatea şi iubirea.

După cum spune lumea, inteligenţa este o avere o judecată bună („common sense”) şi întrebuintarea ei într-un mod istat şi îndemnativ pentru îndeplinirea scopului în vedere. Acest fel de inteligenţă nu aduce totdeauna foloasele dorite. Ea nu este inteligenţa despre care aminteste Psalmistul aici:

„Cunoştinţa este cea care se adună prin instrucţiune, şi în duminărea mintii sau prin învăţare, studii etc. Cunoştinţa care dăruie este rezultatul împlinirii mântuirii în viaţa şi în conştiinţă. Este materialul din care inteligenţa se clădeşte. Adeseori cunoştinţa este pe cât de mare mândra pentru ea, şi se învârtă în jurul ei de aşteptate mai multe decât alţii. Cunoştinţa însă este aplicată sau întrebuintată conform scopului întru scopuri foarte rareori, când nu produce în mod sigur înfrângere şi iubire pentru sine şi de aceea ea este pe cât de înțeleaptă. Unul care a cunoştinţă darăscăra cunoştinţa iar cunoştinţa însă nu este aplicată într-un mod înțelept, să zicem, este un om în mintea sa, poate să fie un om înțelept, dar să fie totuşi un om înțelept. Oamenii care au mult şi si-au umplut mintea lor cu multe cunoştinţe şi si-au scris să zic că sunt înțelepti. Dar faptele dovedesc că acestia nu sunt totdeauna înțelepti.

Un exemplu este în domeniul obiceiurilor pentru preoţii de azi care au numele de învăţaţi, adică oamenii care au învăţat multe lucruri în istoria lumii, în exegetica, în teologia scrierilor altor oameni învăţaţi din tradiţiile şi din scrierile moderne. Când ei aplică această cunoştinţă într-un mod înțelept, ei devin mulţi critici, sfidători sau contrari ai Cuvântului lui Dumnezeu. Nu cunoştinţa a fost care i-a vătamă pe ei, ci aplicarea cunoştinţei după felul lumii şi nu în felul cum arată Dumnezeu. Acesta nu aputa să fie înțeleptul şi înțeleptii lumii, şi prin înțelepciunea lor înfrângerea de Dumnezeu.

Un alt exemplu este o parte a rugămintei lui Dumnezeu întru amănunţime şi întru înţelegere de învăţare şi o dorinţă sinceră de învăţare de la Dumnezeu, care arată din ea că o urmărire de învăţare bună, dar înfrângerea înțelepciunii lui Dumnezeu. El nu este întru înţelegere de învăţare, dar înfrângerea înțelepciunii lui Dumnezeu. El nu este întru înţelegere de învăţare, dar înfrângerea înțelepciunii lui Dumnezeu. El nu este întru înţelegere de învăţare, dar înfrângerea înțelepciunii lui Dumnezeu.

mişcări, trebuie să rezulte din iubire pentru Dumnezeu, pentru adevărul Său, pentru dreptate şi pentru sfântul Său aranjament.

INCEPUTUL INTELEPCIUNII

Din pricina imperfecţiunii omului, ce rezultă din mostenirea efectelor rămase în urma căii greşite luată de Adam, omul nu este după natură înțelept. Intelepciunea trebuie câştigată. Unii s-a nasc cu calităţi mai înalte pentru câştigarea înțelepciunii de cât alţii. Vorbind comparativ, numai puţini oameni din întreaga rasă omenească, au urmat calea înțelepciunii. Dumnezeu lumii acestia [Satan] a orbit pe măsese omeni prin filozofie falsă, prin eresuri, mândrie, ambiţiune prin o religie falsă şi fără credinţă, şi prin multe alte mijloace şi căi greşite.

Psalmistul scrie: „Temerea de Iehova este începutul înțelepciunii.” (Psalm 111: 10) Aşculărea de Dumnezeu conduce la înțelepciune mai mare. Pentru a deveni cineva înțelept el trebuie mai întâi să creadă că Iehova este Dumnezeu şi să răspundă acelor care în stăruinţă îl caută; că căile sale sunt căi drepte şi că Cuvântul Său este adevăr. Moisi dovedeste clar că el a fost stăruitor în căutarea lui Dumnezeu în comparaţie cu poporul şi că el a închinat în sinceritate şi adevăr. El a arătat înălţimea lui Iehova în comparaţie cu micimea omului. — Psalm 90: 16, 17.

INTELEPCIUNEA FALSA

A fi sincer sau vicelan nu înseamnă a fi înțelept. Şi în toate acestea lumea în general crede că tocmai aceste faş înțelepciunea. Cunoştinţa folosită în mod înțelept conduce la dezasură şi pădărire şi nimicire. Aceasta regula dumnezeiască şi rezultatele ei sunt arătate în mod izbitor de Cuvântul lui Dumnezeu. Lucifer a folosit cunoştinţa sa într-un mod greşit. Logos a folosit a sa cunoştinţă într-un mod înțelept. Lucifer era o fiinţă de o abilitate însemnată şi imbrăcat, după cum arată Scripturile, cu oarecare putere. El trebuie că avea cunoştinţă despre felul cum răsă omenească se va învârtă şi va împlea în timpul tot pământul, el ştia că era yola lui Dumnezeu, că omul să fie stăpân peste pământ şi o cinste Creatorului său. Dacă inima sa era dreaptă el întrebuinta arăta cunoştinţa într-un mod înțelept şi s-ar fi putut să placere vocii dumnezeieşti, iar mişcările lui în înțelept înspre această. Dar stă scris despre dăruirea sa că el avea o inimă stricată, că în inima sa el medita planuri de a ajunge asemenea lui Dumnezeu şi pentru a-l dea de al de trona în favoarea sa. — Isaia 14: 12-15.

Acesta stăruie stricată a inimii a făcut pe Iehova să schimbe numele din Lucifer în Satan, dracul, că el era dracul, dracul înseamnă unul care stăruie întru împotrivire. El avea sar, sarpa rămăgii, el avea vol barba, el avea un şarpe. El dea acest nume după ce el a fost înfrânt întru învârtă al lui

Iehova, a încercat să contra-facă fiecare parte a planului lui Dumnezeu, și a întrebuițat cunoștința sa întru îndeplinirea egoistelor și greșitelor sale planuri. Stabilind o religie falsă, ca o imitație celei adevărate, și luând în stăpânire guvernamele pământului, el a devenit dumnezeul acestei lumi. De aceea înțelepciunea lumii este nedreaptă, diavolească și contrară înțelepciunii dumnezeiești.—1 Corinteni 1:21-24; 2 Corinteni 4:3, 4.

ADEVĂRATA ÎNTELEPCIUNE

Logos a fost începutul creației lui Dumnezeu. El este legătura dintre Iehova și toată creațiunea Sa. Prin urmare cunoștința Sa întrece pe a toate creațiunilor, pentru că El este activul reprezentant al lui Dumnezeu care a creat toate cele ce sunt create. Pe ori ce cale de activitate a sa Logos a întrebuițat cunoștința Sa într'un mod înțelept. Pentru că inima Sa a fost întotdeauna curată față de Iehova, El a avut o mare plăcere întru împlinirea voiei lui Dumnezeu. Pentru că El întotdeauna a făcut ceea ce este plăcut Tatălui, numele său este întrebuițat ca un sinonim al înțelepciunii. Fiind în formă de Dumnezeu, El n'a avut vre-o dorință egoistă în inima Sa care să dorească la stăpânirea sau mărirea lui Dumnezeu; ci în supunere și cu mare plăcere față de voia Tatălui el s'a desbrăcat pe sine de mărirea și cinstea Sa cerească și s'a făcut om, în asemănarea și natura oamenilor păcătoși pe pământ, însă fără păcat. Era o procedură umiltoare a deveni asociatul ființelor atât de stricate și nedesăvârșite cum era neamul omenească față de fericirea și bucuria și plăcerea ce o avea între ființele cele cerești; totuși El a iubit pe oameni pentru că El dorja să le facă vre-un bine după cum prevedea voia Tatălui Său.

Cât timp El a fost om cunoștința Lui a fost mărginită la sfera omului desăvârșit. Când El s'a boteza la Iordan și s'au deschis cerurile [lucrurile mai înalte]. El s'a informat despre scopul dumnezeesc, că El trebuie să fie Răscumpărătorul omului și să-și aleagă o clasă mireasă, o biserică, și la timpul convenit să nimicească puterea și influența Satanei și să ridice omenească la ceea ce ea s'a pierdut. Pentru îndeplinirea acestora El prevedea că va trebui să sufere moartea și batjocura; totuși El a zis: „Mă place să fac voia Tatălui Dumnezeu; legea Tatălui scrisă este în inima mea.“

După un timp de postire și după ce deveni flămând deprimat și alab Satan i-a apărut înainte și a încercat să-l înducă pe Isus să-și întrebuițeze cunoștința și energia sa într'un mod neînțelept și nepotrivit. Isus a respins aceasta, declarând că scopul Său este arătat de Cuvântul lui Dumnezeu. El făcu aceasta pentru că inima îi era curată. El iubea pe Tatăl și Tatăl îl iubea pe El. Îndreptându-și inima Sa spre înțelepciune, El hotărî să fie și a fost credincios până la moarte. Aceasta credințioasă îl supusă la dispreț, bărfuri, batjocuri, înfruntări și o moarte rușinoasă. Toate acestea fură aduse asupra Lui de Satan și servitorii lui orbi pentru că El n'a voit să asculte de el. „A fost Isus un om învățat? După cum lumina cunoaște în viața Lui, El n'a fost. El niciodată n'a luat un curs teologic în vre-o școală. Nici o instituție omenească nu l'a pus pe cap vre-un titlu de doctor sau oricare alt titlu, și acesta a fost unul din motivele și scuzele farizeilor și cărturarilor pentru înfruntările aduse asupra Lui. Din pricina calităților Sale naturale superioare, și pentru că era plin cu spiritul sfânt cunoștința Sa a întrecut pe cea a tuturor învățaților învățați din timpul Său. Doctozii în țară și în țările îndepărtate cunoșteau textele Scripturii și au întrebuițat cunoștința adevărată întru un mod curat și fără înțelept. Isus cunoaștea

Scriptura textual și fără îndoială posedă și înțelepciunea care rezultă dintr'o întrebuițare sau aplicare potrivită a acelei cunoștinți. El nu s'a mândrit cu marea Sa cunoștință, sau cu înțelepciunea Sa, precum făceau farizeii și alți iudovi ce se numeau învățați. El atribuia toată cunoștința și înțelepciunea Tatălui Său.

La sărbătoarea corturilor din Ierusalim Isus a apărut în templu și a învățat pe popor. Ne puteam închipui cum lumestii învățați: farizeii, doctorii și cărturarii, trebuie să fi crâșnit și să-și întunece fețele față de un astfel de neînvațat [după felul lor] să învețe. El ziceau: „Cum ști omul acesta carte, neînvațând niciodată?“. Să presupunem că Isus era neînțelept ca și dușmanii Săi: El s'ar fi lăudat cu marea Sa înțelepciune. Dar posedând și exercitând înțelepciunea dumnezească, El zicea: „Învățătura mea nu este a mea, ci a celui care m'a trimis pe mine. Dacă voește cineva să facă voia lui, va cunoaște din învățătura aceasta, dacă este de la Dumnezeu sau dacă eu vorbesc de la mine însumi. Cine vorbește de la sine caută mărirea sa; iar cine caută mărirea celui care l'a trimis, acesta este adevărat și nedreptate nu este într'insul.“ (Ioan 7:16-18) Iarăși: „Cuvântul pe care-l auziți nu este al meu ci al Tatălui care m'a trimis pe mine.“—Ioan 14:24.

„Este scris: „Ascultarea este mai bună decât jertfa.“ (1 Samuel 15:22) Isus a făcut supremul sacrificiu, jertfindu-se chiar pe sine și a devenit prin aceasta plăcut lui Iehova; dar ceea ce a plăcut lui Iehova mai mult a fost deplina lui supunere și ascultare. Isus cunoștea dela începutul carierii Sale pe pământ că calea înaintea Lui este una de suferință. El a procedat înainte. El a suferit neplăceri fizice. El a suferit în vârtutea care ieșea dintr'insul, servind altora. El fu supus celor mai rușinoasă tratări din partea instrumentelor lui Satan. El putea încunjuira toate acestea și putea a-și întrebuița puterea Sa, să nimicească pe dușmanii săi, dar aceasta ar fi fost neînțelept pentru că era voia Tatălui ca El să treacă prin acestea.

Ajungând la culmea supremă a suferinței sale El s'a rugat Tatălui: „Tată, dacă este cu putință, treacă dela mine paharul acesta; dar nu cum voesc eu, ci cum voești Tu.“ (Matei 26:39) Dumnezeu a permis ca fiul Său să sufere. „De și fiu fiind, învăț ascultare din cele ce pățimi; și desăvârșit fiind [prin aceste experiențe] să facu tuturor care ascultă de dânsul pricinuiitor de mântuire vecinică.“ (Evrei 5:8, 9) Astfel este dovedit principiul anunțat că ascultarea este mai plăcută decât sacrificiul. Mai departe, arată că reverența sau temerea de Iehova este începutul înțelepciunii, și că o supunere deplină și completă lui Iehova, până la prețul celei mai mari jertfe, este sfârșitul sau culmea înțelepciunii. De aceea este scris: „Dobândește înțelepciune.“—Proverbe 4:7.

DOI DOMNI

Sunt numai doi domni: domnul păcatului și al morții, care este Satan, diavolul, și Domnul Adevărului, Domnul Isus. Aceasta deosebire între cei doi Scripturile o fac pentru a învăța pe poporul lui Dumnezeu, ca ei să-și poată îndrepta inima înspre înțelepciunea adevărată. Toate cele scrise au fost scrise pentru învățarea lor. (Roman 15:4) Prin urmare fiecare este un serv al unui sau celuilalt dintre acești doi domni. Sf. Pavel scrie: „Nu știți voi că cui vă înfățișați pe voi înșivă robi spre ascultare, robi sunteți al celui a de care ascultați, fie ar păcatului spre moarte, fie al ascultării spre îndreptăcire?“ (Romani 6:16) Este scris: „Și aceasta este viața veșnică, ca să te cunoașcă pe tine adevărul adevărat, Dumnezeu, și pe Isus Christos pe care l'a trimis.“ (Ioan 17:3)

„In care sunt ascunse toate comorile înțelepciunii și cunoștinței.”—Coloseni 2:3.

Pentru câștigarea cunoștinței lumesti și aplicarea ei după felul lumii cineva poate să dezvoalte istețime sau viclenie, dar aceasta îl conduce la dezastru. A câștiga cunoștința de Dumnezeu și despre Isus și aplicarea ei într-un mod înțelept și după felul dumnezeesc, conduce la viață și nesfârșită fericire. Cuvântul lui Dumnezeu este dat pentru instrucția omului pe calea care duce la înțelepciune și viață.

ALTE EXEMPLE

Copiii lui Israel erau într-o vreme poporul ales al lui Dumnezeu. Uneori națiunea aceasta urma calea înțeleaptă, dar de cele mai multe ori pe cea neînțeleaptă. Dacă izraeliții erau neînțelepți, ei aveau cu strictețe la adevărata religie, recunoscând pe Iehova ca și adevăratul Dumnezeu și îndeplinindu-i totdeauna poruncile. Ei au cedat însă, influențelor amăgitoare ale celui rău, Satan, și au fost conduși prin căi neînțelepte la îmbrățișarea unei religii false și umblare după zei falși. Ei aveau promisiunea lui Iehova că ascultarea va conduce la fericire fără de capăt. (Exod. 19:5) Dacă inima lor era îndreptată spre înțelepciune ei rămăneau credincioși legământului lor; dar ei n'au fost pentru că conducătorii și învățătorii lor devenira înțelepți după felul de înțelepciune al Satanului și au condus oștirea lui Israel pe căi păcătoase și greșite.

La timpul când Isus a venit la poporul său a aflat că învățătorii și conducătorii lor pretindeau a fi oameni cu mare învățătură după măsura lumii și își însușeau titluri de doctori, farisei, cărturari etc. Și ei erau de sine stătători, încrezători în sine și egoiști înțelepți în ochii lor. Inimile lor erau necurate. Din pricina aceasta Isus n'a ales pe nici unul din ei să fie discipolul său. Aleși săi au fost oameni din rândurile de jos ale societății, pescari și vameși. Ei nu învățase teologia. După măsura fariseilor ei erau oameni neînțelepți și totuși afară de unul, ei devenira oameni înțelepți.

Vorbim despre Natanael. Isus spunea: „Iată cu adevărat un izraelit în care nu este viclenie!” (Ioan 1:48) Acest izraelit nu avea nimic din însușirea și răstăneniei vicleniei și diplomației. El era un om blând și înțelept. Pentru că unsprezece și-au îmbrăcat inima spre înțelepciune Domnul l-a făcut puternic în împărăția Sa. Totuși înțelepciunea lor pământească nu i-a ajutat de loc la ajungerea acestor înalte pozițiuni.

ÎNDRĂPTAȚI SPRE ÎNTELEPCIUNE

Sf. Ștefan este un exemplu al acelor cari și-au îndreptat inima spre înțelepciune. El nu era un om înțelept, dar fiind plin de credință și de spiritul Domnului, argumentele sale erau atât de puternice încât debatori din sinagoga Libertinilor, Cirenților, Alexandrinilor, și aceloră din Cilicia și Asia nu puteau să reziste. (Fapte 9:10) Acești preoți, înțelepți în lume, credeau că îl vor prăpădi dintr-o singură lovitură pe bietul Ștefan; dar dându-și seama că Ștefan i-a prăpădit pe ei și că cunoștința lor este de parte de al puterii, s'au întors și inima nă fiindu-le curată, diavolul le-a împărțat înțelepciunea vicleană a sa și ei s'au hotărât să l'omore pe Ștefan. Ei l'au plătit oameni cari se joacă cu ambasașii lui Ștefan și au cauzat să fie arestat și dus înaintea celui mai înalt tribunal al Ierusalimului. Angust vedeau mulți cari să presunau că el și cei mai înțelepți oameni din Ierusalim. Acest conducător și judecător învartă în inimă să-l omoreze. Dar totuși Dumnezeu a răstănit planul lor.

Ștefan, l-au judecat pe nedrept și l-au dat să fie omorât.

Inima lui Ștefan era aplecată spre înțelepciune; și pentru supunerea lui credincioasă către Domnul și pentru mărturia cauzei sale, la momentul încercării sale supreme Domnul l-a cinstit cu o vedenie; și uitându-se drept spre cel, el a zis: „Iată, zăresc cerurile deschise și pe Fiul Omului stând de-a dreapta lui Dumnezeu.”—Fapte 7:56.

Uneori câte un om cu mare învățătură și cunoștință lumească devine înțelept. Saul din Tarsus fu un om învățat, dar nu un om înțelept în partea dintăiu a vieții sale. Fără îndoială el avea o inimă cinstită și în persecuțiunea creștinilor el credea că face bine. La timpul cuvenit lui i s'a dat să vadă greșala căii sale și din timpul acela el și-a îndreptat inima înspre căutarea înțelepciunii curate. Domnul l-a trimis și întrebuintat ca un vas deosebit pentru a duce numele său înaintea păgânilor și religii și fililor lui Israel. (Fapte 9:15) După aceasta iubirea și devotamentul său fură întrebuintate spre mărirea Domnului și a cauzei sale. Ca un vas umilit al Domnului el a întrebuintat un limbaj pe care toți să-l înțeleagă. El cu deosebire s'a ferit de a folosi o limbă pe care ascultătorii săi nu o pricepeau. (1 Corinteni 14:28) În vorbirile sale între frați sau când le scria el nu făcea parade de marea sa cunoștință în limba Arabă, Sanscrită, Siriacă, sau ori care altă limbă de cât pe aceea ce ei o înțelegeau. El nu le spunea ce mare avocat a fost el cândva, sau să le dea câte o lectură în jurisprudența criminală sau medicală. El n'a venit înaintea lor prin cuvinte înțelepte pentru a-și parada în fața lor înțelepciunea sa; din contră, el spunea: „Căci n'am hotărât să știu ceva între voi decât pe Isus Christos și pe acesta răstignit. Și vorbirea mea și predica mea nu era în cuvinte îndreptătoare ale înțelepciunii omenești ci în dovedirea spiritului și a puterii; pentru că credința voastră să nu fie în înțelepciune omenească ci în puterea lui Dumnezeu.” (1 Corinteni 2:2-5) Acest exemplu ar trebui să-l urmeze toți frații creștini.

ÎNTELEPCIUNEA CEA ASCUNSĂ

Omul este ispitit de ași înfățișa marea sa învățătură înaintea altora. Aceasta nu este o cale înțeleaptă. Când noi vorbim sau scriem aceasta ar trebui să fie în astfel de frază și cuvinte care să fie înțelese de ascultătorii sau cititorii noștri, pentru că ei să fie edificați. Probabil că Sf. Pavel era tot atât de învățat ca și oricare membru din Sinedrul iudovesc; dar el nu vorbea cu înțelepciunea cu care vorbeau ei. Din contră, el zicea: „Rostim însă înțelepciune” dar înțelepciune nu a veacului acestuia, nici a stăpânilor veacului acestuia cari au să fie desființați; ci rostim prin taină înțelepciunea lui Dumnezeu care este ascunsă, pe care Dumnezeu o rândui mai înainte de veacuri spre mărirea noastră; pe care înțelepciune nimeni dintre stăpânitorii veacului acestuia n'o cunosc.” (1 Corinteni 2:6-8) Stăpânitorii și priștii lumii, acestea n'aveau o astfel de înțelepciune, pentru că ei n'aveau spiritul lui Christos. Inima lor și-a îndreptată înspre rău. Ei iubeau cinstea și onoarea și lauda oamenilor. Sf. Pavel și-a îndreptat inima spre înțelepciune, iubirea sa fiind pentru Dumnezeu și pentru Isus Christos.

Niciodată n'a fost un om în lume a căduta care s'o cotindu-se pe sine înțelept după felul lumii să nu fi fost un nebul în privirea lui Dumnezeu. Pentru că ce este nemintos al lui Dumnezeu este mai înțelept decât oamenii. Căci scris este: „unde este înțeleptul? unde este cărturarul? unde este înțeleptul veacului acestuia? nu fiară Dumnezeu nădăruind înțelepciunea lumii?” (1 Corinteni 1:25-29)

În ochii înțelepților lumii predicarea lui Christos este nebună; și deaceia învățații lumii tăgăduesc planul lui Dumnezeu, ne având Cuvântul Său, și tăgăduesc pe marele Răscumpărător. Tocmai pentru aceasta noi observăm „că nu mulți sunt înțelepți [după înțelepciunea lumii] după carne, nu mulți sunt puternici, nu mulți sunt de neam strălucit; ci pe cele nemintoasă ale lumii și le alege Dumnezeu, ca să dea de rușine pe cele tari; și pe cele de neam de jos ale lumii și pe cele desprețuite și le alege Dumnezeu, pe cele ce nu sunt, ca să desființeze pe cele ce sunt; pentru ca să nu se laude nimenea înaintea lui Dumnezeu.—1 Corinteni 1:26-29.

„NIMENEA DINTRE NELEGIUȚI NU VA ÎNȚELEGE

Au trecut mai bine de cinci ani dela moartea fratelui Russell și mulți preoți continuă să-l batjocorescă, să-l defăime și să-l asuprească. Este neobișnuit a defăima un om după moartea sa. Întru urmărire unei căi de defăimare trebuie să fie un motiv. Care este motivul aici? Să ne aducem aminte că nu sunt decât doi domni, și că numele unuia este diavol, care înseamnă bărfitor, defăimător; iar copiii săi îi fac voia. (Ioan 8:44) Pe de altă parte, dacă fratele Russell a fost un serv special al Domnului și a adus un serviciu spre plăcerea lui, atunci era firesc să aștepte că pentru credințioșii sa el va fi persecutat de născuții diavolului. Isus spunea: „Nu este slugă mai mare decât stăpânul său. Dacă m'au prigonit pe mine, și pe voi vă vor prigoni.“ (Ioan 15:20) Unii chiar și dintre aceia cari sunt în cunștința adevărului prezent vor disputa că fratele Russell a ocupat vre-o poziție specială față de Domnul decât oricare alt serv sau următor al lui Isus. Dar în el aflăm un alt exemplu al unuia care și-a îndreptat inima sa spre înțelepciune.

Care a fost relația sa deosebită față de Domnul, și pentru ce a fost și este și acum el un semn sau punct de atac al adversarului? Să examinăm evidențele în jurul acestui punct.

Nu mai puțin timp înainte de răstignirea sa Domnul nostru spunea ucenicilor săi că el va pleca din mijlocul lor și apoi se va întoarce iarăși pentru a lua pe cei credințioși la sine, că ei să fie cu el, acolo unde merge el. Începând dela Rusalii toți creștinii adevărați au așteptat reîntoarcerea Domnului. Sf. Pavel a exprimat aceasta ca și cea mai mare dorință a sa, că el să fie pentru totdeauna cu Domnul. El spunea că la reîntoarcere Domnul îi va răsplăti cu coroană dreptății pe toți aceia cari au iubit și au așteptat arătarea lui. De lung timp creștinii au așteptat și s'au rugat și au nădăjduit pentru venirea aceluui fericit timp. Toți acei care au vegheat în mod special au avut promisiunea unei binecuvântări deosebite, mai ales aceia cari vor trăi la timpul acela.

Dumnezeu a făcut pe profetai săi să scrie despre venirea lui Mesia, dar profetai însăși n'au înțeles propria lor scriere. Nu era timpul cuvenit pentru înțelegerea lor. Va veni oare odată timpul când adevărații veghetori le vor înțelege? Da, Dumnezeu a spus unia din sfinții săi profetai: „Du-te Daniile, căci cuvintele sunt ascunse și sigilate până la timpul sfârșitului... nimenea din nelegiuți nu va înțelege; ei înțelepți vor înțelege.“ (Daniil 12:9-10) Diavolul este cel nelegiuț și precum am arătat numele său înseamnă bărfitor, disprețuitor. Prin urmare dacă găsim pe cineva în meseria disprețuirii și defăimării a unui care odată s'a arătat pe Domnul, și care se grădește să-l batjocorească, aparținând de acești. Dacă ei n'au înțeles și s'au întors din calea lor

Dacă ei sunt altcum decât înțelepți, ei nu vor putea înțelege.

ÎNȚELEPȚII VOR ÎNȚELEGE

Daniil profetul a fost cauzat să pronunțe cuvintele care vor servi ca cheie prin care se va putea stabili în mod hotărît „timpul sfârșitului.“ El a scris o profecie, care înseamnă că spiritul lui Iehova lucrând asupra minții lui Daniil l'a făcut să descrie anumite întâmplări care vor avea loc în viitor, iar când acele întâmplări vor începe să aibă loc, ele vor servi ca dovadă conclusivă că timpul prezis de el a sosit. Daniil a scris dinainte istoria puterilor sau stăpânilor lumii începând cu Babilonia și până la „timpul sfârșitului“, și pe acest din urmă timp el a descris astfel: „În timpul din urmă regele de la miază-zi se va împunge cu dânsul; și regele de la miază-noapte va năvăli asupra-i ca un vârtej, cu care și cu călăreți, și cu corăbii multe; va năvăli și asupra altor țări, le va potopi, și se va revărsa; va năvăli și în pământul cel mare, și multe țări vor cădea; dară acestea vor scăpa din mâna sa; Edomul, Moabul, și fruntașii fiilor lui Ammon.“—Daniil 11:40, 41.

Cu îndeplinirea profetiei aceștia să stabilește data de când începe „timpul sfârșitului“, pentru că profetia spune aceasta: Regele dela miază-zi să referă la Egipt, prin regele dela miază-noapte să referă la Marea Britanie, care era atunci o parte integrală a imperiului Roman. În luptele sale în Egipt, Napoleon a câștigat mari biruinți; dar totatunci Britania sub conducerea Lordului Nelson, a atacat și zdrobit forțele lui Napoleon pe mare. Campania aceasta a început în 1798, căreia Napoleon i-a pus capăt și s'a reîntors la 1 Octombrie 1799. De aceea a 1799 este începutul la „timpul sfârșitului.“

Încă o metodă pentru stabilirea datei acestui period este dată de Dumnezeu lui Daniil. Dumnezeu a făcut pe Daniil să descrie în fraze simbolice patru mari puteri ale lumii, cari sunt asemănate cu patru „feare“; iar feara a patra este zugrăvită ca „grozavă și înspăimântătoare foarte.“ Cele trei elemente componente care alcătuiesc „feara grozavă și înspăimântătoare“ sunt următoarele: comercialismul, politica, nismul profesionalist și preoțimea decăzută sau eclesiasticismul. Aceasta uniune sau triune a luat loc pentru întâia oară în a. 539 d. Chr. când monarhia otrogotică fu răsturnată, și urmată de o grozavă prigonire a creștinilor. Domnul a arătat lui Daniil că dela timpul formării acestei „feare teribile și înspăimântătoare“ vor fi 1260 de ani, prin care să stabilește a 1799 ca începutul la „timpul sfârșitului.“

Insemnați-vă cum a doua venire a Domnului este lucrul mai însemnat despre care se vorbește în profetia din capitolul 12 a lui Daniil. Venirea lui Mesia este timpul cel mai fericit după care creștinii au așteptat. Lui Daniil Domnul l'a dat cheia prin care să poate stabili sosirea aceluui timp fericit. El l'a făcut să scrie: „Fericit cel ce va aștepta și va ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile“—zile simbolice, sau 1335 ani literal. Socotind timpul dela a. 539, la care timp feara a luat ființă, 1335 de ani ne aduc la 1874, timpul fericit pe care veghetorii l-au așteptat. La timpul acesta a fost timpul cuvenit al Domnului ca el să fie prezent.

Profetia îndeplinită constă din fapte istorice și fizice care nu se pot disputa sau nega. Astfel de întâmplări nu pot fi ascunse. Noi avem o linie sau lanț în cronologia publică care arată prezența Domnului pentru a 1874; dar aliar și dacă nu am avea această dovadă de m'le da profetia îndeplinită arată alar prezența nouă a Domnului. Dacă nu am avea această

ne schimbătoare făgăduință a lui Dumnezeu, că în decursul „timpului sfârșitului“ cei înțelepți vor înțelege, la care se mai adaugă mărturia lui Pavel că vegnetorii la sfârșitul veacului vor primi o lumină mai mare, să poate aștepta că cineva în lume, așteptând și priveghind sosirea Domnului, va fi numărat printre cei înțelepți.

CUNOSCUȚI PRIN FRUCTELE LOR

Ca și profetia indeplinită, dovezile circumstanțe [faptele ce însoțesc o veste și cari o întăresc] sunt cele mai puternice de a face dovada unui lucru în chestie. De aceea dacă găsim împrejurări în jurul unei anumite persoane cari corespund în toate condițiunilor prezise în profetie atunci îndeplinirea profetiei arată timpul în mod hotărât, pe când împrejurările în legătură cu aceasta indică persoana sau persoanele în cari să îndeplinesc prezicerile.

În Allegheny Pennsylvania, pe la anul 70 trăia un tânăr care se ocupa cu comerțul, cu numele Charles Tace Russell. El n'a fost un om învățat după cum socotește lumea aceasta. El n'a fost un absolvent al vre-unei Universități; însă a fost un student diligent și căutător fără pereche după adevăr. Mai presus de toate, el își îndrepta inima înspre cunoașterea Domnului. El a început pe o cale înțeleaptă pentru a deveni înțelept. „Pe fructele lor îi veți cunoaște pe ei“ (Matei 7:20) În vreme ce el veghea și studia, aștepta și se ruga, Domnul l-a luminat mintea sa; iar pe la 1875 el deveni pe deplin convins că Domnul este prezent pentru a doua oară, și în 1877 el a scris, publicat și distribuit în toate părțile o broșură cu titlul „Scopul și Felul Rentoarcerii Domnului“. Noi credem fără discuție, că aceasta a fost cea dintâi publicațiune care a anunțat cândva prezența a doua a Domnului.

În 1879 el a început publicarea *Turnului de Veghere* cu subtitlul: *Și Vestirea prezenței lui Christos*, subtitlul exprimând încrederea sa că Domnul a sosit și este prezent. De atunci începând *Turnul de Veghere* a fost publicat în mod regulat și este singura publicațiune care a vestit în mod persistent și consistent prezența a doua a Domnului Isus a zis: „Când va fi venit acela, spiritul adevărului, va arăta vouă toate spre tot adevărul“ (Ioan 16:13) Fîind pe deplin consacrat Domnului, conceput și uns de spiritul sfânt, inima sa cu totul devotată Domnului, fratele Russell a continuat a cerceta și a scrie, și devenind convins din o examinare a Bibliei că Iehova are un mare plan pe care el îl lucrează după o ordine dinainte stabilită, în a 1881 el a scris broșura „Hrană pentru creștinii cugetători“. Tot în același an el a scris „Tabernacolul cu umbrele sale despre sacrificiile mai bune“. Aceasta a fost pentru prima oară când un student al Bibliei pe cât cunoaștem noi, a aplicat și interpretat în mod potrivit și la locul lor tipurile și umbrele în legătură cu jertfele lui Israel care erau o preumbrire a jertfei mai bune pentru omenire și cum biserica avea o parte în acea jertfă.

UNELE O SUTA

În 1886 el a scris și publicat „Planul mare al Tabernacolului“ primul Volum din *Studii în Scripturi*, o lucrare largă și amănunțită a marelui plan de mântuire. În 1889 el a scris și publicat Volumul 2 al acestei scrieri „Timpul a sosit“ explicând timpurile și anamneurile „Cronologia Biblică“, timpurile „paganilor“, „paralelele Vârștelor“, etc. În 1891 el a publicat Volumul 3 din seria *Studii în Scripturi* „Vie împăratului“, expunând și explicând profetia în 1863 și cum se va împlini după Mesia și cum va fi stabilită împărăția lui Dumnezeu în timpul sfârșitului.

secerișului, mântuirea bisericii și restaurațiunea lui Israel.

În 1896 el a publicat o broșură asupra chestiunii „Ce spun Scripturile despre Iad“, expunând defăimarea ce a adus-o Satan asupra lui Iehova și a caracterului său, ridicând frica și spaima din milioane de suflete creștine. Tot în acela an el a publicat broșura „Harta Vârștelor“, explicând vârștele și epocile.

În 1897 el a scris și publicat Volumul 4 din seria *Studii în Scripturi*, „Marea bătălie a Armagedonului“, prezicând marea turburare care are să vie asupra lumii și care acuma se produce. Tot în acela an el a publicat o altă broșură cu titlul „Ce spun Scripturile despre Spiritism“, aducând dovada Bibliei pentru a arăta rătăcirea așa zisei comunicări a celor vii cu morții. Domnul făgădui, că „calea celui drept este ca zorile strălucitoare, care lucește din ce în ce mai tare până se face ziuă deplină.“ Lumina a continuat a crește, pentru că era „timpul sfârșitului“, timpul lui Dumnezeu pentru îndeplinirea acestei făgăduinți, ca ea să fie înțeleasă de cei înțelepți.

Deoarece lumina strălucea mai tare asupra Cuvântului lui Dumnezeu, Satan deveni foarte activ, încercând să orbească mintea poporului lui Dumnezeu, și mai ales pe conducătorii lor. Teoria evoluției începu să prindă rădăcini în biserici și mai cu seamă printre predicatorii și preoți. Înaltul criticism începu să abunde, și în 1898 fratele Russell scrie și publică „Biblia și Teoria Evoluției“, premergând astfel încercarea Satanei de a distruge credința în Cuvântul lui Dumnezeu.

În 1899 el scrie și publică Volumul 5 din *Studii în Scripturi*, care măreț și clar lămuria, cum n'a fost lămurit de vre-un om, „Impăcarea dintre Dumnezeu și om“, clarificând sacrificiul de răscumpărare și ispășirea pentru păcat, cum și mărturia și lucrarea spiritului sfânt.

În 1900 el a scris și publicat iarăși o mică broșură despre „Rentoarcerea Domnului nostru“, explicând chestiunea prezenței a doua lui Christos în mod amănunțit.

În 1904 el a publicat al 6-lea Volum din seria *Studii în Scripturi*, „Noua Creațiune“, care se ocupă cu chemarea, conceperea, ungerea și dezvoltarea bisericii, cum și rânduiala și ordinea și disciplina după cari trebuie să fie condusă biserica.

În 1914 el a produs și publicat Scenariul la „Foto-Drama Creerii“ care avu o circulație mare în toată lumea.

El a scris multe prih *Turnul de Veghere* și alte publicațiuni cari au fost întrebunțate mai târziu pentru compunerea și alcătuirea Volumului 7 din *Studii în Scripturi*, „Taina Împlinită“, care a fost publicat după moartea sa.

TIMPUL SECERIȘULUI

Isus a spus că veazoul acesta se va sfârși cu un seceriș, și că la timpul acela el va fi prezent trimțând pe secerătorii săi să adune grâu în grânar. (Matei 13:24-30; 24:31) Era de așteptat, că Domnul va avea pe gânduri pe unii cari în timpul secerișului vor face cunoscut prezența sa. Avem aici dovezi mai departe care vorbesc mult mai bine și mai tare decât cuvintele sacrele dovezi fizice care stabilesc acest fapt și anume: Pastorul Russell a fost cel dintâi să vestea acest timpul secerișului și prezența Domnului secerișului. El a fost cel dintâi care a guterurat lumea atîcînd cu vocea tare: „Timpul secerișului a sosit, astăzi este timpul secerării“. Iar mulți alți învățători au venit și au vestit-o mai departe până amicul acesta scrie în marea publicațiune.

În prezent, iarăși în timpul prezentei, este timpul

el va avea și se va servi de o slugă specială pentru a împărți hrana la timp cunoscut casei credincioase. Fiecare în cunoștința adevărului despre marele plan divin trebuie să răspundă în mod sincer că el are această cunoștință prin studierea Bibliei cu ajutoarele produse de Pastorul Russell; că înainte de aceasta el nici nu știa dacă Dumnezeu are un plan de mântuire. Tot în- sul care se bucură astăzi de lumina adevărului din Cuvântul lui Dumnezeu își dă seama că el a fost adus de Domnul la acest adevăr, prin serviciul și munca servului său, adică Pastorul Russell.

A fost el servul Domnului? Nimenea dintre cei care-l cunosc, spunând adevărul, nu poate tăgădui acest fapt că el a fost un atare serv, pentru că el literal a îndeplinit acel serviciu. Timpul și întreaga sa viață au fost devotate Domnului. Toate averile sale pământești el le-a cheltuit pentru ca alții să câștige o cunoștință a planului lui Dumnezeu. El și-a devotat viața din tinerețe sa până la moarte, umblând din loc în loc și servind altora în numele Domnului.

UN SERV CREDINCIOS ȘI CUMINTE

A fost el credincios? Intrebarea aceasta trebuie răspunsă afirmativ. A fi credincios înseamnă a urmări loial și constant (neconținut) cursul început, adică devotațiune Domnului și cauzei sale. Niciodată la nici un moment nu sa clătinat el dela credința dată odată sfinților. El a întrebuințat întreaga sa putere—o putere nu neînsemnată—de-a șterge din mintea noroadelor pecetea urită pusă pe caracterul lui Iehova de Satan și servii săi, din care mulți au paradat și paradează încă, înaintea noroadelor, ca reprezentanții lui Christos. El a ridicat stavila și a lăsat să vearască apa adevărului din Cuvântul lui Dumnezeu și „a stins focul din Iad”, arătându-i adevăratul înțeles și însemnătatea lui Scripturală. El a susținut înaintea noroadelor că Dumnezeu este iubire iar Isus este chipul Tatălui, că este marele Răscumpărător al omului, Capul bisericii, Regele regilor și Domnul domnilor. El a clarificat filozofia sacrificiului de răscumpărare și a ispășirii pentru păcat. El a predicat în mod consistent îndreptarea prin credință numai prin sângele lui Christos; sfintirea prin spălarea cu Cuvântul și urmări în urmele Mântuitorului. El a făcut clar ceretătorilor după adevăr adevărata legătură a bisericii față de Capul și Domnul ei. El a explicat legămintele și a adus la lumină însemnătatea mare și adevărată a făgăduinței abraamice și restaurarea omului.

Două adevăruri mari erau ascunse de multă vreme sub dărâmturile îngrămădite asupra lor de înțelepții preoți lumesti, și anume: făgăduința Abraamică și restaurarea omului. Dumnezeu a întrebuințat pe fratele Russell să aducă în milioane de inimi bucurie și mângâiere prin dezgroparea acestor mari adevăruri și scoaterea lor la lumină. El a fost întrebuințat să pună în mintea poporului o pricepere mai clară a întocmirii dumnezeiești, cum nici un om din timpurile moderne n-a făcut-o. Și de ce? Răspunsul este, pentru că Domnul este prezent; sfârșitul vârstei a sosit, iar Iehova îndeplinește făgăduința Sa, că atunci înțelepții vor înțelege.

INTELEPT CĂTRE DUMNEZEU

A fost el înțelept? După cum lumea înțelege acest cuvânt, el mai ales cum este definit de preoții lumesti, el nu a fost. Și har Domnului că n-a fost. Dacă ar avea o înțelepciune mare lumescă, de felul cum este înțelepciunea de defăimătorii lui, Domnul nu l-ar fi întrebuințat. Este de observat că învățătura lui este înțelepciune lumescă și învinșește ea al nu cunoștință adevărului. Dacă ar avea o înțelepciune lumescă, el nu ar fi putut să înțeleagă adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu și să-l învinșească.

este adevărată. Faptele, dovedesc că majoritatea oamenilor ce au o cunoștință a limbilor greacă și ebraică, să socotesc pe ei prea importanți. Ei încep să cugete despre ei că ei știu atât de mult încât trebuie să înceapă ceva care să facă senzație și să-i înalte în ochii poporului. Ei să departă de calea Domnului și să sprijinesc pe priceperea lor, contrar Cuvântului Său. (Proverbe 3:5, 6) De obicei ei vorbesc și scriu în astfel de fraze că o minte obicinuită, simplă, nu le poate cuprinde sau înțelege; iar aceasta ei o fac în scopul de a străluci prin înțelepciunea lor înaintea altora. Crezând că au o înțelepciune mai mare decât alții aceștia fac declarații într-o formă dogmatică, indiferent dacă sunt adevărate sau false, și să miră când se găsește cineva care să le refuze sau să le puie la îndoială presupusa lor înțelepciune superioară.

Satan, foarte istet, ia avantaj de aceasta și-i conduce din rătăcire în rătăcire; iar dacă mai au ceva rămas din credința lor în Dumnezeu ea este în scurtă vreme măturată. Ei pornesc pe această cale greșită din iubire de sine, pentru că doresc aprobarea altora, și au dorința de a fi socotiți mari și înțelepți. Ei își îndreaptă inima spre egoism și nu spre înțelepciune. Nu că o cunoștință a limbii greacă și ebraică sau oricare altă învățatură, este în sine rea sau păgubitoare. Ea devine păgubitoare numai atunci, când cineva permite să devină înțelept în ochii săi prin o simțire a acestor cunoștințe.

Fratele Russell nu a fost un om de felul acestora. Inima sa era pe deplin devotată Domnului. El să simțea atârnat de Domnul și aducea toate greutățile și sarcinile sale la picioarele lui Isus. El număra zilele sale și își îndrepta inima spre înțelepciune; iar Domnul îl făcu înțelept. Isus Christos deveni pentru el înțelepciune. (1-Corinteni 1:30) În cazul său să îndeplinească făgăduința—, iar când va fi venit acela, spiritul adevărului, va arăta calea spre tot adevărul.— Ioan 16:13.

De aceea, faptele indisputabile arată că „timpul sfârșitului” a început în 1799; iar prezența Domnului în 1874; că după acest dat a început secerișul și mai mare lumină asupra Cuvântului lui Dumnezeu. Este bine să notăm, în legătura cu aceasta, cuvintele lui Isus: „Deci cine este sluga credincioasă și cuminte, pe care a pus-o stăpânul peste slugăria sa, spre a le da de mâncare la timp? Fericită este sluga aceea pe care venind stăpânul său o va găsi făcând astfel.” (Matei 24:45, 46) Vedem, așa dar, că la sfârșitul lumii, la „timpul sfârșitului”, în timpul prezenței Domnului, și în timp ce secerișul va fi în curgere, el va avea pe pământ o slugă care va fi o slugă credincioasă și cuminte. Faptele fizice arată că Pastorul Russell a întrunit toate condițiile. Deci profetia aceasta a fost îndeplinită. Iar profetia îndeplinită, sau faptele fizice, împreună cu evidențele circumstanțiale sunt dovezi conclusive că Pastorul Russell a îndeplinit serviciul de serv credincios și cuminte. El și-a îndreptat inima spre înțelepciune.

EDUGATIA NU E TOTDEAUNA INTELEPCIUNE

Din când în când se ridică câte unul care îngăduie influențelor amăgitoare ale adversarului să capete putere asupra-i care ajunge la încheierea că, din cauza construirii proprii a anumitor cuvinte grecești și ebrești sau poate ceva ce el a găsit în istoria secolară, să restorne anumite părți ale învățaturii adevărului, și el este hotărât cu trup și suflet să desfășure înțelepciunea sa înaintea altora, chiar și dacă aceasta restorne credința și încrederea poporului lui Dumnezeu. Cine ar fi interesat de a induce pe cineva să apuce pe o astfel de cale care să fie păgubitoare credinței vre-unui om întru Domnului? Să nu simțim că în

Dacă ar avea o înțelepciune lumescă, el nu ar fi putut să înțeleagă adevărul din Cuvântul lui Dumnezeu și să-l învinșească.

sunt decât doi domni, și că, Satan, diavolul, este cel interesat să distrugă credința în Dumnezeu și Cuvântul Său. Nici una din oile Domnului nu trebuie să se discutare când se ivesc cazuri de acestea. Ele sunt necesare să vie din când în când pentru a produce și a aplica un fel de încercare asupra celor consacrați. De aceea să considere fiecare cum a ajuns el la cunoașterea Domnului, pe ce cale a ajuns el la adevărul dumnezeesc în timpul acesta, și să le primească ca mărturii mai departe ale purtării pline de iubire a Domnului față de poporul său.

Din când în când se vor ivi câte unul care vor disputa cronologia Bibliei, vor nega prezența Domnului, învieră sfinților, că timpul secerișului a sosit, și că biserica este mireasa lui Christos, etc. Ei își bazează concluziunile lor în mare parte pe rațiunea omenească. Aceasta nu este înțelepciune care vine de sus.

Faptele fizice indisputabile, profeția îndeplinită, să puie pentru totdeauna la tăcere pe aceia cari devin înțelepți în ochii lor. Dacă nu am avea nici o cronologie, sau dacă calculările noastre asupra cronologiei ar fi în parte sau în totul greșite, totuși profeția îndeplinită, dovezile circumstanțiale, sunt dovezi conclusive ale acestor mari adevăruri fundamentale: pre-

zența Domnului, secerișul sfinților, sfârșitul lumii, și că împărăția cerului a sosit.

Să se întrebe fiecare în adevărul de față: de unde l-am primit eu acesta? El trebuie să răspundă: eu l-am obținut prin cetirea scrierilor acelu serv credincios și cuminte care a interpretat și desfășurat înaintea mea marele plan divin. Este înțelept, deci, a ne presupune că timp de patruzeci de ani, Domnul se întrebuințeze mijloace ca să lumineze mintea creștinilor consacrați și să-i conducă pe această cale mai departe, și atunci să permită ca să se ivească vre-unul care să dovedească că aceste mijloace au fost răta-citoare și amăgitoare? Așa ceva ar fi cu totul neînțelept. Nu se potrivește de loc cu caracterul Domnului. De aceea, toți aceia cari au cunoștința aceasta să nu neglijeze așa îndrepta "inimă" lor spre câștigarea înțelepciunii prin umplerea minții lor de mai multeori cu adevărurile prețioase conținute în *Studiile în Scripturi* sau alte scrieri ale acelu serv credincios și cuminte; să nu neglijeze devotațiunea sa Domnului și cauzei sale; să nu slăbească mâinile, și să nu obosească în facere de bine.

În numărul viitor vom avea de zis despre aplicarea practică a inimii poporului lui Dumnezeu spre înțelepciune.

Wath Tower, 1 Martie 1922.

PREOȚIA LUI MELCHISEDEC

„Unde Isus a intrat pentru noi ca înainte mergător, când a fost făcut Mare Preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec,” —Evrei 6:20.

MELCHISEDEC a fost numele unui om însemnat care a trăit în zilele lui Avraam și despre care nu se pomenește în Testamentul vechi mai mult decât că a fost rege și preot în același timp—un „preot pe tronul său”—„rege al Salemului”, ceea ce înseamnă rege al păcii, domn al preai înaltului Dumnezeu. Despre el s-a amintit în legătură cu războiul lui Avraam cu regii dela miazănoapte, cari l-au luat în prisoare pe Lot împreună cu familia și cu toată casa sa, pe timpul pustirii Sodomei. Pe când Avraam se întorcea din luptă, el veni la regele-preot și îi aduse zecime din prada de război primind binecuvântarea sa, și împărțându-se în legătură cu această de pâine și vinul simbolic. Totuși trebuia ca Domnul la timpul său cvenit, aproape douămii de ani mai târziu, să ne lămurească prin inspirațiunea apostolului Pavel adevărata însemnătate a acestei întâmplări—și anume, că Melchisedec îl tipifica în lucrarea această pe Christos în mărire.—Facerea 14:18-20.

Preoția aaronică, așezată de Moisi, a cărei căpetenie era Aaron, și care a dăinuit timp de mai bine de șasesprezece veacuri, era așezată atât de bine pe timpul pe când scriau apostolii, încât iudovii o priveau ca fiind unica preoție. De aceea, atunci când Christos le predica ca preot adevărat a lui Dumnezeu, ca fiind unicul care avea puterea să ierte păcatele prin meritul jertfei sale, se isca întipinarea că Isus nu aparține seminției preoțești, și că de aceea n'ar avea în sine puterea să aduca jertfă lui Dumnezeu, să facă împăcare pentru păcat, sau să ierte păcatele înainte de ce învâtați cuminti ai poporului iudovesc putură să preiaască bine înțelegerea lui Christos în folosul neamului lor și al semințiilor de pe pământ, era de neapărat nevoie ca Domnul să le arate prin apostoli că în planul dumnezeesc s'a înființat o treaptă și mai înaltă de preoție decât cea aaronică, că după cum bine textul nostru Isus a fost din timpul învierii și înălțării sale. Dumnezeu înălța un

hireul unei trepte noi de preoție—numită de Apostolul Petru: Preoție împărătească.—1 Pet. 2:9.

DUPĂ RÂNDUIALA LUI MELCHISEDEC

Fiecare religione păgânească își are preoții ei; și tot așa și pentru creștini, fiecare biserică își are preotul său. Atât de strict sunt trase granițele, încât nici unui protestant nu i s'ar da voie să predice depe un amvon romano-catolic; și dacă cumva din nebagare de seamă vre-unul s'ar urca pe el, atunci o curățire și o resfințire a amvonului ar fi socotită de neapărată trebuință înainte de a putea fi întrebuințat iară, de un preot catolic. Această regulă se observă și la biserica episcopală—un amvon s'ar considera pângărit dacă ar fi ocupat de un membru protestant al unei alte confesiuni, și o curățire asemănătoare s'ar cere de către legea și obiceiul episcopal. Însă Dumnezeu și Scripturile nu recunosc nici una din aceste preoții—nici păgânească nici creștină; ele sunt dela oameni și prin oameni. Orânduirea dumnezească ia cunoștință numai de preoția aaronică, și de cea a lui Melchisedec. Orice este mai mult decât acestea, sau în afară de acestea, este mai mult decât a hotărât Dumnezeu dinainte, și înafară de ordinațiunea dumnezească, și prin urmare nelaloc amăgitor și primejdios.

Urmand cuvântarea apostolului, noi n'adăjdum să putem arăta limpede că rânduiala preoției lui Melchisedec, despre care apostolul zice că Isus este Arhiepiscop, are pentru subpreoția sa pe sfinții adevărați ai lui Dumnezeu, adunați dela Rusali și până în ziua de astăzi, din diferite popoare, națiuni, familii și limbi, însă în total numai o „mică turmă”. Preoția această deși poate să aibă predicatori și slujbasi publici a lui Dumnezeu, ea cuprinde și pe cei mai puțini oameni ai Domnului, cari au spiritul lui și cari deoparte și de altor consacrați în slujba sa.

Mergând îndărăt, noi ascultăm expunerea apostolului către iudovii în care el aduce ca Christos a fost din partea din seminția lui Levi, și din seminția lui

Iuda, și că n'ar fi putut ajunge preot pământesc sub orânduirea dumnezească; căci preoția pământescă a fost mărginită numai la Aaron și la fii săi. Inșă apostolul zice că preoția lui Isus nu este o preoție pământescă, ci cerească. Iar arhireul acestei rânduieli mai înalte decât acelei a lui Aaron—a rânduielii lui Melchisedec—este Christos cel înălțat și glorios.

SCOPUL UNEI PREOȚII NOUĂ

Apostolul arată că preoția lui Aaron repeta jertfele tipice din an în an, dar că aceasta de sigur nu putea fi totul ce hotărîse Dumnezeu; pentru că jertfele aceste repetite nu desființară păcatul dela început, ci îl acoperiră și îl iertară numai pentru anul pentru care fură aduse, iar scopul lui Dumnezeu, după cum se vede pretutindeni din Scripturi a fost de sigur mai mare și mai larg decât acesta, o ștergere desăvârșită a păcatului. De aceea, preoția aaronică nu putea să fie sfârșitul scopului lui Dumnezeu. Apostolul urmează să semnaleze că Dumnezeu hotărîse deja că o nouă preoție să fie așezată la timpul său cuvenit, și că scopul acesta dumnezeesc a fost constatat răzvedit prin profetul David, care ca tălmăciul al Domnului zice: „Domnul a jurat, și nu se va căii: Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec.” Aceasta este o parte din Psalmul Mesianic care începe cu cuvintele: „Zis-a Iehova Domnului meu: Șezi de a dreapta mea, până voi pune pe neamicii tăi așternut picioarelor tale. Domnul va întinde din Sion tolagul de cârmuire al puterii tale, zicând: Stăpânește în mijlocul neamurilor tale. Poporul tău va aduce daruri de bună voie în ziua puterii tale.”—Psa. 110:1-3.

Logica apostolului este convingătoare pentru toți acei ai căror ochi ai înțelegerii ar fost deschiși. Preoția lui Aaron, care a durat timp de mai bine de șaseprezece veacuri, trebuia să se sfârșiască odată și o nouă preoție, după rânduiala lui Melchisedec, trebuia să înceapă, și capul acestei rânduieli, avea să fie însuși Mesia. Apostolul arată prin urmare că scopul dumnezeesc a fost că „jertfe mai bune” pentru păcat să fie aduse, și că aceasta însemna desființarea la timpul cuvenit a preoției lui Aaron. El urmează să arate că Domnul Isus, venind ca Arhireu al acestei noi ordine, s'a adus pe sine ca jertfă bine primită lui Dumnezeu, și că în virtutea acestei jertfe toți cei ce cred în el, toți cei care îl primesc, toți cei ce caută să fugă de păcat pentru ca să se reîntoarcă la armonie cu Dumnezeu, vor putea să facă aceasta. Și nu numai aceasta, ci încă și o invitare să se caie celor cari se căiesc, a căror păcate sunt acoperite pentru că ei să poată ajunge membri ai acestei preoții antitipice—membri ai Corpului lui Christos, antitipicul Melchisedec.—Evrei 10:19-25.

În chipul acesta apostolul povătuiește biserica consacrată, evangheliată, zicând: „De aceea, frați sfinți, părtași ai chemării cerești îndreptatei, vă privește asupra lui Isus Christos, Apostolul și Marele preot al credinței noastre.” (Evrei 3:1). Și în armonie cu aceasta, apostolul Petru, care în loc de a se pretinde pe sine de papă, în care nu vrea să fie nimic de vre-o clasă specială de cler în biserică, ne asigură că întregul Corp al lui Christos, ca întregă seată a credincioșilor consacrați este o „Preoție împărătească.” Și trebuie de mai înainte ca această trăsătură împărătească deosebită preoției lui Melchisedec, de cea a lui Aaron, Aaron și fiii săi n'aveam nimic de a face cu vre-o putere împărătească a împărăției tipice.—1 Petru 2:9.

UN PREOT PE TRONUL SAU

Preoția lui Melchisedec, înaintea căreia nimic nu are înaltă jertfă, este a fost împărătească, și

jertfă, ci un preot binecuvântător, imputernicit prin mărirea sa de rege să dea binecuvântarea sa preoțească. Astfel Christos, ca mare preot, după rânduiala lui Melchisedec, nu aduce jertfă ci este numai un preot care binecuvântă. E adevărat, după cum spune Apostolul, că el a adus jertfă în zilele trupului de carne, că „El s'a jertfit pe sine.” Tot atât de adevărat e că urmașii Domnului se sacrifică pe sine după cum ne îndeamnă Apostolul: „Vă indemnă dar, fraților, prin îndurarea lui Dumnezeu [care vă iertă păcatele voastre prin credința în Christos]; să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, bine plăcută lui Dumnezeu.” (Rom. 12:1) Dar această jertfire a lui Isus și a urmașilor săi nu este o parte din tipul lui Melchisedec. Că după cum ne arată Apostolul, Domnul nostru Isus Christos „măcar că era Fiu, a învățat ascultare din cele ce pătimi. Și desăvârșit fiind [înviind ca făptură nouă] se făcu tuturor care ascultă de dânsul pricinuitor de mântuire vecinică numit fiind de Dumnezeu: Mare Preot după rânduiala lui Melchisedec.”—Evrei 5:8-10.

Tot așa și biserica care va fi sub-preoția împărătească, este chemată să dovedească acuma credința și sinceritatea ei, prin cele ce trebuie să suferă pentru dreptate și pentru ascultarea ei, astăzi când domnește păcatul. Ea nu va fi glorificată prin învierea cea dintâi pentru ca să ajungă ca membri ei să devie preoți împărătești, ca asociați cu marele preot al rânduielii lui Melchisedec, pentru binecuvântarea tuturor neamurilor de pe pământ în cursul Vârstei Mileniale; până când nu se va dovedi prin toate aceste vrednicia ei. Scripturile, potrivit-se cu aceasta, spun că această ordine de preoți a lui Melchisedec va fi o „împărăție și preoți pentru Dumnezeuul nostru și ei vor împărăți pe pământ.”—Apocalipsul 5:10.

Apostolul urmează să arate că atât preoția lui Aaron cât și preoția lui Melchisedec sunt de ordin dumnezeesc. El ne face să cunoaștem că Aaron a fost chemat de Dumnezeu, ca să fie capul preoției aaronice, și tot așa, și Christos; a fost chemat de Tatăl ca să ajungă Mare Preot după rânduiala lui Melchisedec. „Nimeni nu și ia cîntesa aceasta singur, ci chemat fiind de Dumnezeu, ca și Aaron.” Tot așa Christos nu s'a înălțat pe sine pentru ca să fie făcut Mare Preot, ci Marea sa Preoție veni dela Dumnezeu, care la zis: „Tu ești Fiul meu, astăzi te-am născut”, și iarăși: „Tu ești Preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec.” Precum capul rânduielii lui Melchisedec veni prin chemarea dumnezească, tot așa toți membrii preoției împărătești trebuie să fie chemați de Dumnezeu. De aceea apostolul nici nu caută să influențeze toți oamenii din lume, ci pe cei ce „în oricât de mare număr îi va chema Domnul Dumnezeuul nostru” la această preoție a lui Melchisedec.—Fapte 2:39.

MELCHISEDEC CEL TIPIC

De teamă ca cititorii jidovi să nu creadă că ispășirea făcută de Aaron este mai pronunțată și de aceea mai sfârșită decât a Domnului Isus, apostolul dovedește că tocmai contrarul dela acest fapt este adevărat—că Aaron a fost denumit fără un jurământ dumnezeesc, dar că la alegerea lui Isus, ca antitip al lui Melchisedec, și ca Mare Preot al acestei rânduieli a lui Melchisedec, Dumnezeu s'a rostit cu mai multă tărie decât cu privire la preoția lui Aaron, prin faptul că a jurat: „Iehova a jurat, și nu se va căii: Tu ești preot în etern după chipul lui Melchisedec.” Aici Apostolul notează că în lucruri importante „1) Că Dumnezeu a dat de înțeles o schimbare a preoției aaronice în cea melchisedecă.” (2) Că această din urmă preoție este o preoție mai mare și mai însemnată fiind că menționează prin jurământ dumnezeesc, și că ea va dura în eternitate.

și va înlocui preoția lui Aaron, deoarece profetia privitoare la ea veni după ce preoția lui Aaron fu deja așezată de multă vreme. 4) Că ea va fi o preoție vecinică care nu va fi predată altuia. 5) Că ea va fi o preoție care nu va fi predată altuia. 5) Că ea va fi o preoție care nu va fi predată altuia.

După ce a stabilit argumentul său că trebuie să fie o rânduială de preoți după asemănarea lui Melchisedec, și că aceasta trebuie să fie mai înaltă decât cea a lui Aaron din pricina jurământului lui Dumnezeu și din pricina că ea avea să fie succesorul acesteia și care avea să rămâie, Apostolul urmează să arate că multe din acestea au fost tipificate prin Melchisedec, care a fost numai un tip al Christosului în mărire—Isus Capul, și biserica corpul său. Apostolul zice: „Ve-deți bine dar cât de mare a fost el, dacă până și patriarhul Avraam i-a dat zeciuială din prada de război!” (Evrei 7:4) Apostolul lărgi însemnătatea acestui fapt arătând că Leviții încă nu erau născuți pe vremea aceea, aflându-se în coapsele lui Avraam; și că de aceea, Aaron și fiii săi, adevărații aaronici, recunoșcu această preoție mai înaltă a lui Melchisedec și îi dădu dijmă. Argumentul său atotputernic și arată că, precum chiar și în tip Melchisedec era mai mare decât Aaron, cu atât mai mare urma să fie antitipicul Melchisedec, și cu atât mai slăvit, mai puternic, mai în stare de a binecuvânta și de a ne ierta păcatele. El urmează să ne arate că Melchisedec tipifica pe Christos în alte privinți. Ar putea oare iudeii să pretindă că din pricina că după lege fiecare preot după rânduiala lui Aaron trebuia să dovedească că are dreptul la slujba preoțească ca urmare genealogiei sale, și că trebuia să dovedească că se trage din o familie preoțească, și ar putea ei oare să întrebe cum putea Isus să fie un preot fără ca să aibă vre-o legătură de rudenie cu Aaron și fără ca să aibă neamuri în familie aceasta?

Răspunsul apostolului la această întrebare e clar și întemeiat: că Melchisedec a fost fără tată sau mamă în preoție, și nici nu se poate arăta când a început preoția sa sau când s'a sfârșit. Acest înțeles vădit al cuvintelor „apostolului este în câțiva ascuns în expunerea că Melchisedec a fost fără început al zilelor sau sfârșit al anilor, și fără tată sau mamă sau copii în preoție”. Apostolul dovedește astfel că Dumnezeu a făcut din Melchisedec un chip minunat pitoresc a lui Christos, a cărui putere de preot nu și-a avut obârșia în vre-un tată sau mamă, și a cărui putere preoțească nu s'a coborât la urmași, a cărui mărire nu este marginită la ani, ci în etern.

Astfel judecă el că preoția lui Christos, preoția cea după rânduiala lui Melchisedec—un preot pe tronul său—este o preoție neschimbătoare, o preoție care va rămânea în etern, până își va fi îndeplinit scopul ei deplin.

PREOȚIA TIPICĂ A LUI AARON

Noi am văzut că Domnul nostru a fost Mare Preot după rânduiala lui Melchisedec la învierea sa din morți fiind o ființă spirituală, cu mult mai presus de îngeri, de împărății și puteri și de orice nume ce s'a născut cândva. Noi am văzut că biserica sa aleasă, preoția împărătească, va intra în slujba ei preoțească după ce se va împărtași dimpreună cu Christos în viața dintăi (Filipeni 3:10), și după ce membrii ei se vor face „partași la firea dumnezească”, la glorie, cinste și nemurire. (2 Petru 1:4) Astfel ne dăm seama că preoția lui Melchisedec a fost numai în pregătire în cursul acestei vârste evanghelice, și că lucrarea s'avea să fie făcută numai în cursul Vârstei Mileniale. Atunci va fi un preot pe tronul său, Domnul nostru va

fi Împăratul împărăților și Domnul domnilor, care va domni, va supune, va suprima orice păcat și toată neascultarea, și ca preot va ridica și va binecuvânta întreaga lume și o va mântui de boala ei mintală, morală și trupească. Notăm mai departe făgăduința Domnului că credincioșii săi vor ședea împreună cu el pe tronul său, vor împărtași cinstea sa împărătească și mărirea sa lucrare pentru ridicarea omenirii.—Apo. 3:21.

Această icoană frumoasă a preoției lui Melchisedec întărește deci cu măreție întreaga învățătură a Bibliei, arătând că Dumnezeu adună acum o mică ceată din lume, seminția spirituală a lui Avraam, care în tovărășie cu Domnul vor stabili acele „timpuri de așezare din nou despre care a vorbit Dumnezeu prin gura tuturor sfinților săi profeți dela începutul lumii.” Lumea, făptura care suspină și suferă, trebuie să aștepte desfășurarea planului lui Dumnezeu și „descoperirea fiilor lui Dumnezeu” în puterea și mărirea împărățiilor lor, preoția împărătească.—Rom. 8:22, 19; Apoc. 21:1-5.

Ce vom zice deci despre preoția lui Aaron? A fost ea oare fără vre-o însemnătate tipică? De loc! Netipificând ea mărirea împărăției, ea a desfășurat în icoană cât se poate de lămurit suferințele vremurilor de astăzi, care trebuiau să premerge mărirea ce avea să urmeze—„pentru că [numai] dacă suferim împreună cu el, vom și domni împreună cu el.” Christos trebuie să intre în mărire ca și Melchisedec, preotul; și urmașii săi credincioși trebuie să calce pe urmele sale și trebuie să îndeplinească lipsa suferințelor Capului lui Christos, „punându-și viețile lor pentru frați.”—2 Tim. 2:12; Luca 24:46; Col. 1:24; 1 Ioan. 3:16.

Aceste „jertfe mai bune” ale lui Christos și ale bisericii sunt puse de apostol în față cu jertfele preoției lui Aaron, așa încât noi suntem pe bază bună când deducem că ziua tipică de împăcare a lui Israel și jertfa ei tipică pentru păcat înfățișează jertfa lui Christos urmată de sacrificiul bisericii, primită ca membri ai corpului său. Noi am văzut deja, cu alte ocazii, că amănuntele sacrificiilor din ziua Împăcării din cartea Leviticul, 16 capitol, sunt aduse la îndeplinire de către Christos și de către credincioșii săi în cursul Vârstei Evanghelice. Marele preot aaronic, după ce aducea jertfa, care înfățișa moartea sa și a soților săi, sub preoții, și după ce înfățișa schimbarea sa în sfântătură nouă prin trecerea dincolo de vâl în Sfânta Sfințitor, ieșea din nou și binecuvânta poporul—ceace înfățișa binecuvântările ce aveau să vie asupra omenirii prin noul și înaltul Preot după rânduiala lui Melchisedec—îndată ce toată jertfa va fi fost sfârșită și primită.

DIMINEAȚA CEA SLAVITĂ

Când ochiul credinței privește îndărăt peste veacurile acestei Vârste Evanghelice și își dă seama de jertfa făcută de Marele nostru Preot și de intrarea Sa în mărire, și când ne dăm mai departe seama de trupa mică de urmași credincioși și consacrați ai Mielului prin tot cursul Veacului, și când vedem cum în zilele noastre din ce în ce se înmulțesc dovezile că aceasta Mică Turmă de chemați, aleși și credincioși își vor sfârși în curând jertfa lor, și când ne mai amintim, că în scurtă vreme ei vor experimenta o schimbare din preoți aducători de jertfa după rânduiala lui Aaron devenind „într-o clipă, într-o clipeală de ochi” preoți după rânduiala lui Melchisedec, inimile noastre tresaltă de bucurie din două pricini: 1) Avem încrederea că unii dintre noi vor auzi astfel în scurt timp glasul de binevenire al Domnului zicând: „Bine, slugă bună și credincioasă, intră în bucuriile Domnului tău și pe tronul meu—pentru că tu ai parte la binecuvânta-

rea neamurilor pământului; 2) noi observăm că preamărirea bisericii înseamnă timpul când binecuvântarea dumnezească se va întoarce înspre neamul omenesc, binecuvântând și ridicând pe toți cari vor voi.

Cine, dintre acei cari iubesc pe Dumnezeu și pe semenii lor, nu să bucură când ajunge să cunoască orânduirea plină de har a Planului dumnezeesc? Cine dintre acei ce iubesc dreptatea și urăsc nélegiuirea nu va fi bucuros să salute cu bun venit Ziua cea nouă, când Satan va fi legat și când oricé amăgire prin cari el a robit lumea va fi desființată? Cine nu ar fi bucuros să cunoască că este foarte aproape aceea vreme când cunoștința măreii lui Dumnezeu va umplea tot pământul în mod atât de deplin, încât nimeni nu va mai trebui să zică aproapelui său: Cunoaște pe Domnul, pentru că toți îl vor cunoaște, dela cel mai mic până la cel mai mare? (Ieremia 31:34) Cine nu se va bucura că zăpăcitul Babilon cu feluritele lui credințe rătăcitoare va fi adus în curând la tăcere? Și că, după cum spune Profetul, Domnul va prefăce buzele popoarelor în buze curate, ca ele toate să cheme numele Domnului și să-i slujească într-un gând? (Zefania 3:9) Da, în adevăr! După cum cântă cu plăcere adeseori poporul Domnului „o scumpă zi!“ Tot astfel biata lume va avea în curând prilejul să cânte mult pe același melodie, atunci când ochii orbiți se vor deschide și urechile surde se vor destupa, și când toți vor ști să prețuiască pe Domnul și Planul său milostiv.

De ce nu acum? poate să întrebe cineva. Pentru că Domnul spune: „Precum cerurile sunt mai înalte decât pământul, așa și căile mele sunt mai înalte decât căile voastre, și planurile mele mai înalte decât planurile voastre.“ Indată ce a ajungem să pricepem și să prețuim Planul dumnezeesc vedem că el este cum mult mai bun decât orice plan pământesc și omenesc. Și har, Domnului! Nu e niciun puterea prietenilor și nici a dușmanilor Domnului să schimbă o iotă din planurile sale. El spune: „Cuvântul ce a ieșit din gura mea nu va fi în desert, ci se va împlini în toate câte l-am trimis și va prospera în lucrul pentru care l-am trimis.“

Vestea trimisă în cursul Vârstei Jidovești a fost numai pentru scoaterea unui popor tipic, a lui Israel după trup. Vestea trimisă în cursul Vârstei Evanghelice a fost numai pentru adunarea celor aleși, pentru că ei să ia parte la jertfa ca preoți antitipici asemenea lui Aaron; și pentru ca ei să fie pregătiți ca să fie împreună cu Domnul lor, preoți antitipici asemenea lui Melchisedec pentru lucrarea viitoare, adică binecuvântarea lumii. După cum am văzut, Vestea viitorului va fi: „veste bună de bucurie mare, care va fi pentru tot poporul“—așezarea din nou în desăvârșire a omului, în tot ceea ce a fost pierdut de Adam. Trebuie însă să reamintim, că în același timp, în care Dumnezeu a îngrijit de o mare mântuire și de iertarea păcatelor din trecut pentru întreaga omenire, orânduirea sa este pentru pedepsirea fiecărui păcat făcut cu voia, în măsură îndărătniciei sale.

Am văzut până acuma că aceasta înseamnă că unii oameni, degradându-se în adevăr cu o măsură oarecare de îndărătnicie, vor trebui să apuce în mod corespunzător din nou calea pe care au făcut-o odată, în scopul de a ajunge la tot ce a fost pierdut și răscumpărat. Aceasta va să zică—o dreaptă răsplată pentru orice suflet ce face rău. Totuși, aceasta înseamnă un prilej pentru o binecuvântare amăsurată pentru oricine a arătat fie și cea mai neînsemnată bunăvoință față de vre-un membru al Preoției alese, fie chiar și dacă i-a dat barem un păhar de apă sub numele de ucenic. Mai reamintim, că în Cuvântul lui Dumnezeu se află declarația, că cei ce vor urma să rămână împietriți și nesupuși cu îndărătnicie vor muri la urma urmei în Moartea a Doua, din care nu va mai fi nici o nădejde de scăpare.

Cu alte cuvinte, Dumnezeu prevede în Christos o deplină răscumpărare de sub blăstămul ce a venit asupra lui Adam și asupra urmașilor săi; și răscumpărarea aceasta asigurată prin sângele prețios al lui Christos, trebuie să fie pusă la dispoziția întrebuintată fiecărui membru al neamului omenesc, și de ea trebuie să se folosească fiecare om care va fi adus la cunoștința Adevărului. Atunci va rămânea asupra lui însuși răspunderea; și vecinica lui soartă va fi așa cum o merită calea pe care o va apuca—fie viață vecinică, fie moarte vecinică. Pentru că în sfârșit, Domnul voeste un univers curat. După cum scris este: „Și pe toate făpturile, cari sunt în cer, pe pământ, sub pământ, pe mare, și tot ce se află întru ansele le auzii zicând: A Celui ce șade pe Tron și a Meluselului este lauda, măreția, cinstea și puter în vecii vecilor.“—Apoc. 5:13.

Să învățăm deci, scumpi frați, a urî tot ce este rău, și să ne lipim de tot ce este bun, fiindcă aceasta este în adevăr calea cea mai sănătoasă pentru viața zilei de astăzi și pentru a celei viitoare. Iar aceia dintre noi cari am primit invitarea dumnezească pentru o moștenire împreună cu Domnul ca Preoți împărătești, să prețuim marele privilegiu pe care l-am dobândit, și punând la o parte orice poyoară să continuăm cu răbdare calea ce ne stă înainte. Să ne împărtășim bucurioși la suferințele, încercările și împotrivirile ce alcătuiesc jertfa timpului de față; și fiindcă credința părtăși la mărirea ce va veni, să așteptăm cu răbdare, nădejde și încredere partea noastră în Învierea dinții, când vom vedea pe Mântuitorului nostru față în față și vom împărtăși gloria lui. I Ioan 3:1-3.

Ca împărați pe Tronul promis
Coroane vom purta;
Christos domnește, dar e scris
Că și noi parte vom avea.
Veniți, voi cei disprețuiți!
Că nu vom mai fi rătăciți.
Ci cu Isus dulce, odihniti,
Acolo vom șede.

A sosit ziua Domnului,
Vezi departe raza ei.
Al pământului prunc vino,
Fă-l Domnului închinări.

E a încredere în Isus,
Cred și nădejde să ai.
Nu duce la răbdare,
Credând că să nu ai.

Și ridicând sfântul Său steag,
Să-l purtăm prin munti și văi.
Să vestim al Său Mileniu
La popoarele lumii.

Cu curaj, sigur înainte,
Călând moarte și păcat.
El cu mila Sa e cu tine,
Și răscumpărare.

COMENTĂRI LA TEXTELE PENTRU ADUNAREA DE MĂRTURISIRE ȘI RUGĂCIUNE

TEXTUL PENTRU 1 AUGUST

„Iar rodul spiritului este...” —Galateni 5:22.

UNUL din titlurile cu care s'a numit Domnul nostru este Prințul Păcii. Membrele corpului său au să fie transformate pentru a fi asemenea Lui. Ele trebuie să ajungă la punctul de a avea pacea Mântuitorului. Vorbind ucenicilor săi numai puțin înainte de plecarea sa, Isus zicea: „Pacea mea o las vouă, pacea mea o dau vouă; nu după cum vă dă lumea vă dau eu. Să nu vi se turbure inima, nici să se sperie.” (Ioan 14:27) Astfel Domnul arată pacea pe care fiecare creștin trebuie să o aibă.

Unul are „pacea lui Dumnezeu” atunci când deplina-i consacrare către Domnul i-a fost acceptată de Iehova și a fost îndreptat în harul său. Ca urmare a acestei împăcări, între acela care astfel să consacrează lui Dumnezeu, care împăcare să bazează pe meritul sângelui lui Christos, vine pacea. Fiind conceput ca creatură nouă în Christos, el începe să desvoalte „pacea lui Dumnezeu care în trece ori ce știință.” (Filipeni 4:7) Această pace este un fruct al spiritului. Nimeni altul nu o poate avea decât acei concepuți din spiritul sfânt. Pacea lui Dumnezeu înseamnă o stare calmă, liniștită, repausătoare a minții și a inimei ce rezultă dintr'o deplină încredere în Domnul și făgăduințele sale. Un creștin trebuie să vie în atingere cu lumea și cu frații nedesăvârșiți. El trebuie să fie înconjurat de încercări și turburări, ceartă și zarvă. Dar acela care iubeste și să încrede în Dumnezeu, rămâne în iubirea Domnului și el nu va fi neliniștit din cauza turburărilor dinafară. Nimic nu-l poate mișca credința sa în Domnul, nimic nu-l poate conturba pacea minții și a inimei sale, pentru că el să încrede în Domnul.

În proporția ce unul crește în asemănarea Domnului, în aceea proporție el va avea pacea lui Dumnezeu și va crește în acea pace până va ajunge la o stare de absolută liniște și repaus în el. Pacea aceasta a lui Dumnezeu este un fruct al spiritului sfânt ce lucrează asupra minții, dar pentru ca spiritul să poată lucra astfel asupra minții, mințea trebuie liniștită asupra lucrurilor ce aparțin Domnului și a mandamentelor sale. Pe cel cu căgătare în minte îl vei găzi în pace desăvârșită. Căci în Tine să încrede încredeți-vă în Iehova puritatea.” Isaia 54:3. De aceea este de mare însemnătate pentru creștin să și țină mințea sa fixată asupra negrăfătorilor de marte și scumpe făgăduinți date lui de Tatăl ceresc, și bazându-se pe acestea, el dezvoltă încredere și odihnă în Domnul cari fiind mulți în cea. Desi va fi înconjurat de toate părțile de dușmani prin încrederea sa deplină el este asigurat și deci liniștit că nu va fi biruit. Fiindcă Iehova, Domnul, mă ajutat de aceea nu mă am rusinat de aceea

făcutu-mi-am fața ca pe o cremene, și știu că nu mă voi rușna.” —Isaia 50:7.

Acest fruct său dar al spiritului rezultă din o creștere în asemănarea Domnului, dezvoltând iubirea. De aceea Apostolul ne îndeamnă: „Iar peste toate acestea, îmbrăcați-vă cu iubire care este încingătoare a desăvârșirii. Și pacea lui Christos hotărăscă în inimile voastre la care pace ați fost și chemați; și faceți-vă mulțumitori.” (Coloseni 3:14, 15) Frații în Christos trebuie să se silească nu numai să aibă pace cu Dumnezeu, dar că ei să și locuiască împreună în pace, să îmbucure pacea lui Dumnezeu, fără de care nimeni nu va vedea fața lui.” —Evrei 12:14.

TEXTUL PENTRU 8 AUGUST

„Rodul spiritului este...” îndelungă răbdare.”

Galateni 5:22.

FRUCTELE spiritului nu se desvoaltă pe neașteptate. Ele nu cresc ca bureții, ci prin o dezvoltare treptată. Printre fructele prețioase ale spiritului sfânt, Apostolul numește și îndelungă răbdarea și bună-tatea. Amândouă acestea sunt de fapt o creștere a iubirii, fructul spiritului. Analizând iubirea Sf. Pavel spune că ea este îndelung răbdătoare și binevoitoare. A fi îndelung răbdător înseamnă a fi târziu în mânie, a răbda nedreptate fără murmurare contră-i. Mulți creștini sunt înțeleși greșit. De fapt, de a fi înțeles greșit este o parte a suferinței creștinului. Fiind înțeles rău, de multeori și să întâmplă nedreptate. Deoarece Domnul a făgăduit că toate vor lucra spre binele acelora cari sunt chemați după a sa punere la cale și cari îl iubesc, ar părea foarte înțelept că multe din încercările acestea cari pricinuesc suferință fraților sunt tocmai pentru a le permite să desvolte fructele spiritului; și anume, îndelungă răbdare, ce apoi rezultă în virtute. Numai iubirea poate face pe unul îndelung răbdător; și de aceea numai spiritul Domnului poate dezvolta această plantă a caracterului.

Bună-tate înseamnă o purtare liniștită și fină, tocmai contrarul asprimei; înseamnă o inimoșie către alții, o purtare împăciuitoare față de aceia cu cari noi venim în atingere. Un om de al lumii poate să arate o purtare pe dinafară a bună-tății; dar când vine proba aspră, aceasta bună-tate dispăre. Adevărata bună-tate în asemănarea lui Christos se poate avea și arăta numai de aceia cari au spiritul său cu bogăție. Aceasta vine dela o umplere a minții cu promisiunile lui Dumnezeu și din silința de a imita caracterul Domnului, cum este arătat în cuvântul său. E iubire pricinuesc dezvoltarea acestui atribut dreptate și totuși să fie bun de inimă către cel rău făcător. Să cere răbdare ca sub astfel de împrejurări cineva să desvolte bună-

tate de inimă. Ar fi absolut cu neputință a desvolta și arăta fructul bunătății fără oarecari adversități; și de aceea, când întâmpinăm adversitate trebuie să ne bucurăm, deoarece pricinuește dezvoltarea acestui atribuit al caracterului.

Calitatea desăvârșită a bunătății este arătată de Iehova și iubitul său Fiu Isus Christos. După ce regele David fu scăpat din mânele dușmanilor săi, el a înălțat și mărit pe Iehova Dumnezeu și a ținut seamă de nenumăratele sale bunătăți față de el, și a zis: „Tu-mi dăduși scutul mântuirii Tale, cu mila Ta mai ridicat.” (2 Samuel 22:36) Acela care ar vrea să fie în asemănarea Domnului trebuie să permită dezvoltarea îndelung răbdării în sine pentru ca simțul bunătății Capului său să ia un avânt hotărât într'însul.

TEXTUL PENTRU 15 AUGUST

„Iar rodul spiritului este inimă... bună, credință.”
Galateni 5:22.

CREATURA transformată prin spiritul sfânt crește și să edifice în Isus Christos. Dezvoltarea caracterului este simbolizat prin fructul copt, desăvârșit și delicios. Apostolul zice: „Fructul spiritului este iubire.” De și el o spune aceasta în singular, adică că iubirea este fructul, el mai adaugă și alte elemente care formează caracterul în asemănarea Domnului, și care fac parte din creșterea acei creații care să desvâltă în asemănarea lui. Printre elementele numite este inimă bună, care să definește ca virtute, sau binefacere; că și posesiunea unei morale înalte, bunătate, bunăvoință și milă. Cineva a definit-o ca și „iubire în acțiune” — sau faptă.

Când cineva ajunge la semnul iubirii desăvârșite, faptele sale sunt în armonie cu

iubirea aceasta. El este milos față de cei care îl persecută, binevoitor celor nemulțumiți și celor care-l înțeleg rău, și cu inimă bună față de toți, având o dorință sinceră de a lucra spre binele și fericirea tuturor semenilor săi cari doresc dreptatea. El are o plăcere deosebită de ale face bine acelor ce sunt de o credință cu el. Astfel, ca și Domnul, el desvâltă calitatea bunătății.

Un alt element, ca parte al caracterului, este credința. Intrebuințarea acestui cuvânt aici înseamnă **statornicie** în cele mărturisite, sau fidelitate lângă convingere. Ea a fost descrisă de cineva ca „iubirea pe câmpul de luptă.” Urmași adevărați al lui Isus Christos se găsesc acum pe câmpul de luptă și dau ultima luptă în contra puterilor celui rău, înainte de a veni schimbarea. De aceea un semn prin care poate unul să se cunoască dacă el are sau nu spiritul Domnului, spiritul sfânt, este acela al statorniciei, lealității și credincioșiei față de frații săi. El își dă seama că marele dușman caută pe căi lăaturalnice și perfide să nimicească pe frațele său, cum și pe el însuși, iar având aceea fidelitate față de frați care-i place Domnului, el caută de binele fratelui său ca de o creatură nouă în Christos. El socotește că un prilej de bucurie în ași arăta fidelitatea [devotamentul] față de frații în lupta aceasta, și astfel să dovedească iubirea sa pentru Domnul, Capul fapturei noi. Aceasta îl conduce la o apreciere mai deplină de a lucra împreună cu alții, de asemenea credința prețioasă, petrecând cu ei în pace și înuire și privind înainte la fericita zi a schimbării complete, când fiecare membru al corpului va îmbrăcura nespusa, de mare binecuvântare de a fi pentru totdeauna cu Domnul.

Watch Tower 15 Iulie 1923

CAPITOLUL 6

MUNCA SECERISULUI

(Continuare din numărul trecut)

CAT de asemănătoare e așadar teoria creștinismului cu numele (nominal) de azi. Când facem atenți oamenii de rând spre aceea, că Domnul făgăduiește că va veni a doua oară, și că apostolii și profeții au prorocit, că venirea a doua a Domnului va aduce milenul sau timpurile restaurării (F. Apost. 3: 19-21), atunci cu bucurie sunt gata a primi adevărul și a se bucura de el, tocmai precum a făcut o asemenea clasă la întâia venire. Insa preoții înalți și mai mari zicelor de azi, au tocmai ca înainte (cu 1800 de ani) rugetă (idei) mai înalte? Ei sustin că făgăduințele fericirii milenului, a păcii pe pământ, a bucuriei oamenilor, trebuie să se săvârșească prin munca lor, prin misiunile lor și altele fără venirea personală a Domnului Isus, și astfel fac fără însemnătate făgăduința venirii a doua și a împărăției viitoare.

¹⁸Preoții înalți și mai mari de acum, preoțimea creștinismului, se înșală pe sine înșiși, precum și pe popor, dacă susțin și precum se vede, erod, că încercările lor misionare ar fi tocmai la punctul de a fi încoronate de izbândă, că fără de Domnul ar fi aproape de aceea, a da lumii toate binecuvântările milenare, descrise în Scriptură. Sprijinul înșelării acestora de sine zace parte în împrejurarea, că înmulțirea cunoștințelor și multele călătorii încace și încolo pe pământ, care ar veni ca ziua aceasta de pregătire, au fost foarte a prinoase dezvoltare comerțului (negotului) lumii civilizate (înaintata în cultură) și a prosperării (înaintării) ce a urmat de acolo. Toate acestea și le atribuie Babilonul lui însuși și toate dobândirile acestea se privesc ca un mare a înrauri și alor îndrăgitoare în înaintarea. Se referă ca mândria la

„poporul creștin“ al Britaniei-Mari (Angliei) și la bogățiile și bunăstarea ei ca urmare a principiilor lui încreștinătoare. Totuși cari sunt faptele? Ori-ce înaintare ce a făcut poporul acesta, sau altul, s'a săvârșit numai în măsura aceea, întru-cât și-a scuturat lanțurile Babilonului. În măsura aceea care Britania-Mare a aruncat dela sine lanțurile papismului, așa a venit bunăstarea sa, și în măsura aceea în-care a mai urmat a ținea cu tărie la învățătura papismului la unirea bisericii cu statul, la o căpetenie și asuprire regească și preotească și a se supune tiraniei, zgârceniei și iubirei de sine, în acea măsură e încă dejosită.

¹⁹ Iubirea banului și râvna după putere au fost motoarele cari au deschis cu sila porturile țarilor păgâne înaintea negotului popoarelor așa numite creștine; înaintea rachiului englez și german și înaintea tabacului și whiskey-ului american. Iubirea lui Dumnezeu și binecuvântarea popoarelor păgâne și-a avut loc în întreprinderile acestea. Aici de bună seamă e o mică trăsătură a istoriei timpului, care ar umplea de groază conștiința popoarelor așa numite creștine, dacă preste tot ar avea conștiința. Emirul mohamedan din Nupia în Africa apuseană trimise nu de mult următoarea veste episcopului Chrowther din misiunea negrilor.

²⁰ Nu e o istorie lungă, se referă la barasa (rachiul). Barasa, barasa, barasa! A ruinat (a dus la prăpastie) țara noastră, a stricat foarte poporul nostru; a infuriat poporul nostru. Te rog, Malam Kip nu uita scrisoarea aceasta; căci noi toți implorăm (ne rugăm) ca el (Chrowther) să ceară dela preoții cei mari (dela comitetul societății misionare al bisericii anglicane) ca ei să roage pe regina Angliei (capul bisericii din Anglia) ca să împiedece de a se aduce barasa în țara aceasta.

²¹ „Pentru Dumnezeu și Profeti! Pentru Dumnezeu și Profeti, trebuie să ne ajute în cauza aceasta—solul său a barasei. Spunei, Dumnezeu să-l binecuvinte în munca sa. Acesta e cuvântul din gura-lui Malika, Emirul din Nupia.“

²² Comentând acestea, o gazetă face următoarele observări: „Acest simplu principiu al negrilor arată în scrisoarea aceasta un interes pentru binele poporului său, cum nici un monarch și guvernament creștin n'a făcut-o; căci nici un domnitor creștin european și nici un președinte al Statelor-Unite încă nu s'a întreprins nicicând într-atâta pentru poporul său. În nici o vorbire parlamentară, în nici o vorbire a vre-unui președinte nu s'a folosit vreodata o astfel de limbă. Pagubă pentru domnitorii noștri creștini. Câștigul, setea neastâmpărată a aărului e legea pentru negustori și ei sunt iubiți și stăpânii mai marilor monarchii nevăzuți ai poporului.“

²³ Deci în numele adevărului întrebăm: Pentru ce să le numim pe acestea guvernamente creștine? Si guvernamentul Statelor-Unite

în privința aceasta nu face deosebire, cu toate-că mulți insistă al denumi un guvernament creștin; iar el, precum se și cuvine, nu primește acest titlu, cu toate-că reprezentanții zeloși ai sectelor insistă pe lângă aceea. Din Boston în continu se trimit la Africa mari cantități de rachiul, necontrolat de guvern și cu deplina sa învoire, și tot el dă licenții la multe zeci de mii pentru fabricarea groaznicei „ape de foc“ și turnarea aceleia la supușii săi, și apa aceasta de foc devine îndoit de stricăcioasă și reducătoare prin aceea, ce se numește rectificare, ceea-ce înseamnă amestecul ertat de lege al celui mai curat venin. Toate acestea și încă și mai multe, sunt scuzate și apărate din partea oamenilor de stat „creștini“ și a mai marilor națiunilor așa numite creștine, pentru a putea scoate **dări**—ca cel mai ușor mijloc, a încasa dela popor o parte din cheltuelile de lipsă pentru guvernare. De fapt, aceasta e o prostituție de felul cel mai de jos și mai rău. Fiecare om cugetător trebuie să vadă cât de nepotrivită e numirea de „creștin“, chiar și când ea se folosește cu privire la cele mai bune din guvernamelele de acum. Încercarea, de a potrivi numele de creștin caracterului „împărățiilor stăpânite de prințul lumii acesteia“, conduse în cea mai mare parte de „domnitorul lumii acesteia“—Satan—și adăpatate cu „spiritul lumii“, a adus în nedumerire toate inimile cu adevărat creștine, fiind amăgite prin greșala, că guvernamelele lumii de acum ar fi în vre-un înțeles oarecare împărăția lui Christos.

²⁴ Astfel zice Cannon Farrar, metropolitul Angliei în **Contemporary Review**:

„Lăcomia neguțătoriei cu sclavii a făcut loc lăcomiei și mai mârșave și mai stricăcioase a neguțătoriei cu rachiul. Părintii noștri au smuls de pe grumazul Africii jugul biciului, noi am supus rasa indigenă (băștinase) unui jug de scorpion. Noi am deschis râurile Africii înaintea negotului, numai pentru a turna în ele râul stricăcios al alcoolului, care asemănându-l cu râul iadului e mai roșu de sânge și mai afurisit ca acesta. E conștiința poporului moartă?“

²⁵ Noi răspundem, Nu! Poporul n'a fost nici când creștin și prin urmare nici când n'a avut conștiință creștină, sau spiritul creștinului. **Cel mai mult** ce se poate zice despre el, e că lumina dela fii lui Dumnezeu cu adevărat consacrați a luminat și a nobilitat opinia publică a popoarelor acestor, între cari ei „luminează ca lumini luminoase; și într-o măsură oarecare au pricinuit o reformă morală.“

²⁶ În acelaș fel s'a impus cu sila din partea guvernamelelor creștine (?) un asemenea regat groaznic Chinei și Japoniei, pe lângă toate protestările lor energice. În anul 1840 Britania-Mare a început un război cu China, numit „războiul opiumului“, pentru a silii pe guvernul chinez, care voia să apere pe popo-

rul său de blăstemul acesta groaznic, refuzând să lase în țară articolul (marfa) acesta. Războiul s'a sfârșit princiios pentru partea deavolului. Vapoarele de războiu engleze au nimicit mii de vieți și locuințe omenesti și au silit pe împăratul chinez să deschidă țara sa morței încete a opiumului—a leacului de amănire pentru China. Câștigul curat al regimului englez din veninul acesta, după subtragerea cheltuelilor celor mari pentru incasarea dărilor, a fost conform dărei de seamă oficioasă în anul 1872 peste \$ 37.000.000 pentru anul premergător. Aceste 37.000.000 de dolari la an. au fost cauza inspiratoare a războiului acela, tocmai contrarul iubirei binelui prezent și viitor al chinezilor. Clauza din contract, care avea în vedere protecția misionarilor creștini, a fost numai o viclenie isteată, pentru a îndestula conștiința oamenilor iubitori de dreptate, pentru a face din ea o crimă mare să apară ca inimosie și ca lucru făcut din bunăvoință. În tratatul de pace la sfârșitul războiului au fost deschise unele porturi pentru negoțul englez, și astfel de contracte au urmat cu alte popoare și unele urmări bune s'au ajuns prin aceasta. Una dintre acelea a fost deschiderea Chinei pentru învintirea culturii. Insa împrejurarea, ca unii bărbați creștini și unele femei s'au pus la front pentru a învăța pe poporul chinez din principile și legile dreptății, nu trebuie să se atribuie **poporului englez**. Tinta sa a fost comerțul și iubirea de argint și nu binele chinezilor; nici spre lauda lui Dumnezeu n'a fost dezlănțuit un război cumplit și nedrept asupra unui popor, care n'a fost atât de îndemânatic în știința diabolică.

Pe lângă alte vicii „Crestinătatea” a învățat popoarele la forma cea mai rea a idolatriei; a idolatriei Eului și a puterii și bogăției pentru cari oamenii și popoarele așa numite creștine sunt gata să se ucidă unul pe altul și de multe ori chiar o fac. I-a învățat blasfemia și pângărirea cauzei în toate limbile. Căci fie care vapor al țărilor așa zise creștine, pângărește numele lui Christos. Dar, în vreme ce aceasta a fost rezultatul popoarelor zise creștine, dintre ele au eșit unii misionari nobili ai crucei, unii adevărați servi ai lui Dumnezeu, și de asemenea unii mai puțin nobili, cari au fost numai servii oamenilor. Toți la olaltă au fost însă numai o mână de oameni, aceea, care

păgânilor le-a dus vesteă despre Christos și despre civilizațiunea adevărată.

²⁸ Nu misionarii adevărați ci funcționarii sanguini ai societăților misionare, cari au puțină idee și adeseori și puțin interes adevărat de starea de fapt a țărilor străine, și păreriile cărora se bazează cu deosebire pe sumele cele mari de bani ce le adună și cheltuesc în fiecare an în numele cauzei misionare, cari cred, că lumea păgână ar fi convertită aproape cu totul, și străduințele lor avânta în mult doritul veac Mileniari al binecuvântării, fără venirea a doua a Domnului tărei Milenial fără venirea a doua a Domnului nostru. Misionarii cari au fost la front mărturisesc cu mare descărăjare și foarte desamăgiți, afară de atunci când așteptările lor nădejdute ajung peste toate împrejurările la experiența faptică și contra judecății sănatoase. Astfel nu de mult unul dintre ei — J. C. R. Ewing D. D. — care a petrecut 9 ani în India în serviciul de misionar, a ținut o prelegere în Pittsburgh Penn. înaintea societății tinerilor creștini, în care a recunoscut, că efectul prezent al civilizațiunii și al străduințelor misionare este nu numai acela de a dărâma religia păgână, ci și a nimici orice religie și orice credință și a face necredincios poporul. Nădejdea sa cea mare însă e, că pașul următor la aceasta — de sigur va fi dela necredință la creștinizare din nou — o nădejde greșită, precum orice experiență aici, în țările civilizate, dovedește pe deplin. Luăm din raportul gazetelor următorul extras.

„In ce mod mai mari preoților și conducătorii creștinismului se amăgesc pe ei înșiși, și ce este temelia speranțelor lor amăgitoare? Care sunt faptele cu privire la progresul Marii Britanii, ca și un exemplu de „Națiune Creștină?” Prf. 17, 18.

A fost din iubire pentru Dumnezeu și dorința de a binecuvânta hoșrașele cauze care a înflăcărat delul vesinatății, ca să deschidă porturile națiunilor păgâne pentru comerțul așa numitelor națiuni creștine? Prf. 19-22.

În vederea celor premergătoare, au prezentele guvernamente vre-un drept de a se numi — „Națiuni Creștine?” Prf. 23.

Ce a spus despre creștinism Cannon Farrar? Și ce comentariu s'a făcut acestuia? Prf. 24, 25.

Cum a fost China și Japonia tratată cu privire la opium? Prf. 26.

Ce alte vicii a mai învățat creștinătatea pe națiunile păgâne? Prf. 27.

Ce fapt au recunoscut, ca adevărat, cei mai însemnați misionari cu privire la rezultatele prezente ale civilizației și muncii misionarilor în India, și pentru ce sunt aceste speranțe despre viitor neîntelapte și neîntemeiate? Mai mult, dacă erau toate națiunile păgâne convertite la creștinism, așa numitelor națiuni creștine, îndeplinea această speranță unu Mileniu, prezis de Profetii? Prf. 28-31.

Toți cari locuiesc pământul,
Să-l preamărească pe Domnul
O laudați pe Creator
Ori ce limbă țară și popor.

Mila Lui margini nu are,
Cuvântul Lui e dreptate,
Măria Lui e cu zborul,
Din un timp se scutură altul.

Lăudați-L voi muritorii
Și preamăriți-L în cântări
Pe cel ce ne-a răscumplat,
Numele Lui fie adorat.

Toată lumea să-l laude,
Oaci cu drept și-a curvine
Numele Lui și gloriei,
Să-l laude toată lumea.